

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

De offerande van Christus was voorbeschikt van vóór de grondlegging der wereld; maar Judas die Hem verried, en de bloeddorstige Joden die den Zoon van God kruisigden, zijn daarom niet het minst minder schuldig aan de misdaad.

Apostel TALMAGE.

15 October 1914.

No. 26

19e Jaargang.

DE GELIJKENIS VAN DE INBRAAKVRIJE KLUIS.

Door Dr. JAMES E. TALMAGE.

Noch het verhaal, noch de toepassing ervan is het verdrichtsels van den schrijver; alleen de vertelling is van hem.

Onder de nieuwstijdingen van recenten datum was het verslag van een inbraak, waaraan een voorval verbonden was ongewoon in de literatuur der misdaad. De kluis van een grossiershuis handelende in juwelen en kleinoodiën, was het voorwerp van aanval. Van de zorg en bekwaamheid waarmede de twee roovers hunne plannen hadden overwogen, was het klaar dat zij vaklui waren in hun afzichtelijk handwerk.

Zij bedachten zichzelf in het gebouw te verbergen, en zij werden ingesloten toen de zwaar bekleede deuren voor den nacht werden gesloten. Zij wisten dat de groote kluis van staal en metselwerk was van het soort wat beschouwd wordt als inbraakvrij te zijn; zij eveneens wisten dat er schatten van enorme waarde in waren vervat; en zij vertrouwden voor hun succes op hun geduld, volharding, en bekwaamheid, zaken welke zij ontwikkeld hadden door vele voorgaande, ofschoon minderwaardige pogingen om brandkasten en kluisen te forceeren. Hunne uitrusting was volledig, omvattende boren, zagen en andere werktuigen, gehard om zelfs het geharde staal te doordringen van de massieve deur, waardoor men alleen de safe kon binnen gaan. Gewapende wachten waren in de gangen gestationeerd van de inrichting, en de verdere toegangen tot een en ander werden ijverig bewaakt.

Gedurende heel den langen nacht werkten de dieven, borende en zagende rondom het slot, de gecompliceerde samenstelling waarvan niet kon worden ontworicht door hem zelfs die het geheim der combinatie kende, vóór het uur wat de tijd-contrôle daarvoor ter zijde had

gezet. Men had berekend dat bij ijverig en volhardend werk men gedurende den nacht den tijd hebben zou om de kluis open te breken, en zooveel van de waardevolle zaken met zich te nemen als men kon dragen; daarna zouden zij op hun goed gesternte vertrouwen, of wel op geweld, om verder de plaats te ontkomen. Zij zouden niet aarzelen om iemand te dooden wanneer ze zouden worden overvallen of tegengestaan. Ofschoon de moeilijkheden aan de onderneming verbonden grooter waren als zij hadden verwacht, slaagden de handige inbrekers er in door middel van hun werktuigen en ontploffingsstoffen het binnenste van het slot te bereiken, waarna zij de grendels terugschoven en de zware deur openden.

Wat zagen zij daarbinnen? Kasten gevuld met juweelen, ketenen van diamanten, robijnen, paarden, enz., denkt gij? Zoo iets, en meer hadden zij met vertrouwen verwacht te vinden en voor zich te kunnen houden; maar in plaats daarvan stieten zij op een binnenste kast met een deur nog zwaarder en meer weerstand biedend dan de eerste, gesloten met een werktuigkundig slot van meer ingewikkelde constructie dan die waarmede zij zooveel moeite hadden gehad te verbreken. Het metaal van het tweede slot was van zóó superieure kwaliteit dat hun fijn geharde en geslepen werktuigen daarop versplinterd werden; hoewel ze het probeerden konden ze het daar niet verder brengen dan eenige schrammen. Hun in verkeerde richting gedreven ijver was verloren en verspild; gefnuikt al hunne infame plannen.

Gelijk aan iemands goeden naam is de buitendeur der schatkamer; gelijk aan zijn karakter de innerlijke safe. Een goeden naam is een sterk verdedigingsmiddel, maar ofschoon dezelve mag worden aangevallen, en zelfs verbroken, de ziel die het bewaarde is veilig, verondersteld alleen dat het innerlijke karakter onaantastbaar is.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

(vervolg van blz. 301.)

De koning drukt zijn stempel op het volk, evenals de vader op zijn gezin; indien hij met God wandelt, naar het voorbeeld van David, is hij voorspoedig; indien hij de instellingen van Omri volgt, of in de voetstappen van Jerobeam wandelt, heeft hij tegenspoed en wordt hij afgezet. Zoo zijn er gedurende de eerste negentig jaar acht koningen over Israëel geweest, van welke er vijf een geweldadigen dood hebben ondergaan; terwijl van de zes koningen van Juda, in hetzelfde tijdsverloop, alleen de laatste gedood is, tot straf voor zijn verbintenis met het huis van Achab.

1 EN 2 SAMUEL. De twee boeken die Samuels naam dragen, zijn in den Hebreuwschen Bijbel slechts één, terwijl zij in de Septuaginta 1 en 2 Koningen heeten. Het eerste der twee is een vervolg van de

geschiedenis der Richteren, en bevat het verhaal van de bediening der twee laatsten (Eli en Samuel), die geene krijgslieden, maar burgerlijke bestuurders waren. Samuel is de keten die de geschiedenis der Richters met die van het Koninkrijk verbindt. Aan zijn persoonlijk karakter, aan zijne bekwaamheid in het bestuur en zijne groote kundigheden is het te danken, dat het volk, van teugellooze losbandigheid en regeeringloosheid, teruggebracht werd tot de vreedzame erkenning van eene koninklijke macht en den eerbied voor het recht.

Het laatste gedeelte van het boek bevat de geschiedenis van de regeering van Saul den eersten koning, gekozen in overeenstemming met de hoedanigheden, die zijne onderdanen van hem eischten. Hij is de verpersoonlijking van het Israëlietisch karakter; trotsch, zelfzuchtig, in zichzelf gekeerd, in de hoogste mate eigenzinnig en wereldsch, trachtte hij op onbepaalde wijze te regeeren, inplaats van zichzelf als den onderkoning van God te beschouwen. In werkelijkheid voerde hij nooit over meer dan het middelste des lands heerschappij. Eigenlijk was hij eerder een herdersvorst over verbondene stammen, dan het hoofd eens koninkrijks,

WANNEER EN DOOR WIEN GESCHREVEN. Er is geene rechtstreeksche, noch zijdelingsche getuigenis, waaruit men zou kunnen afleiden, wie de schrijver dezer boeken is, en hun titel duidt niet meer dan den inhoud van het eerste gedeelte aan (evenals bij het boek Exodus). Uit eene vergelijking met het boek der Koningen meenen wij af te leiden dat de schrijver in een tijd geleefd moet hebben, toen de Mozaïsche wet vergeten was, daar hij geen ongenoegen toont over hare overtreding bij het offeren op de hoogten, terwijl de schrijver van het Boek der Koningen dit wel doet. Zij moeten dus geschreven zijn vóór het vinden der Wet door Josia; en de vermelding dat Ziklag bij het koninkrijk van Juda gevoegd werd (1 Sam. XXVII:6) wijst op het tijdperk dat volgde op de scheuring der stammen. De verzameling van deze geschriften moet dus gesteld worden in een tijdperk tusschen de troonsbeklimming van Rehabeam en die van Josia (van 976 tot 640 v. C.); de reinheid der taal pleit ook voor deze onderstelling, ofschoon het mogelijk is, dat deze boeken niet vóór de dagen van Nehemia, (2 Makk. 11:13) den vorm en de volgorde hebben verkregen, die zij nu hebben.

1 EN 2 KONINGEN. In de oude Hebreeuwsche handschriften maken deze twee boeken er slechts één uit. De tegenwoordige verdeeling is aan de Septuaginta en de Vulgata ontleend. Zij beschrijven de geschiedenis van de koninkrijken van Israël en Juda van den dood van David tot de Ballingschap. De geschiedenis der twee koninkrijken is tot de Ballingschap van Israël dooreengevlochten; maar daarna wordt die van Juda nog 130 jaar voortgezet. Het geheel is een strijd tusschen geloof en ongeloof, de „zonen van God” en de „zonen der menschen”, den

dienst van Jehova (de opperste eeuwige Bron des Levens) en Baäl (de verpersoonlijking van natuurlijke oorzaken). Israël valt van God af; zijne koningen volgen Jerobeam „die Israël deed zondigen.” Het wordt uitgeworpen en uit het Boek des Levens gewischt, evenals het geslacht van Kaïn en de afvallige afstammelingen van Noach en van Abraham; Juda wordt echter in stand gehouden door eenige getrouwe koningen (zooals Asa, Hiskia, Josia), draagt rouw over zijn ontrouw, gedurende de ballingschap in Babylon, en wordt eindelijk hersteld.

Beide boeken bevatten vele profetieën, en worden door den Heere Jezus en de schrijvers van het Nieuwe Testament als kanoniek aangehaald (zie Luk. IV : 25—27; Jak. V : 17). Het is onzeker wie ze geschreven heeft. Waarschijnlijk schreven verscheidene profeten de geschiedenis van hun eigen tijd, en werd daaruit eene doorlopende geschiedenis van deze koninkrijken door Jeremia en Ezra samengesteld. Het groot aantal eigenaardige Chaldeeusche uitdrukkingen, dat in den tekst voorkomt, duidt aan dat de boeken uit een later tijdperk dagteekenen, en er is eene groote overeenkomst tusschen den stijl van deze en van het boek Jeremia (dat door de Joodsche overlevering voor echt wordt verklaard). Er is evenzoo eene treffende gelijkenis tusschen het laatste gedeelte van 2 Kon. (in de beschrijving der gebeurtenissen, welke Jeremia beleefde) nu in de daarmede overeenkomende verhalen in het boek, dat zijn naam draagt, en in welke sommige voorvallen uitvoeriger worden medegedeeld (verg. 2 Kon. XXV : 22, en Jer. XLIII : 7); terwijl de schrijver gedurende de ballingschap in Judea schijnt gebleven te zijn, en de geschiedenis juist op het oogenblik eindigt, dat Jeremia naar Egypte is weggevoerd, en uit het oog wordt verloren. De levendigheid echter van sommige gedeelten (zooals de levensbeschrijving van Elia en Eliza, het ondervragen van Micha door Achab, de loopbaan van Jehu) doet onderstellen dat zij door een ooggetuige zijn geschreven, wiens verhaal onveranderd door den samensteller is opgenomen. Deze boeken omvatten een tijdperk van 427 jaar.

1 EN 2 KRONIEKEN. Deze boeken zijn in het Hebreeuwsch tot één boek vereenigd, onder den naam „de Dagboeken”, vanwaar onze titel afkomstig is. In de Septuaginta worden zij „Overgeslagen zaken” (*Paralipomena*), of „Aanhangsel” genoemd. Zij bevatten veel van den inhoud van de voorafgaande boeken der Koningen, maar verstrekken nadere inlichtingen. De geslachtslijsten zijn van groote waarde, daar zij gedurende 3500 jaar, in onafgebroken lijn, de voortzetting van het „uitverkoren volk” geven.

Het gezag dezer boeken is tevergeefs door die schritfuitleggers aangevallen, die willea volhouden, dat de boeken van Mozes uit den tijd na de Ballingschap dagteekenen. De Joodsche overlevering en Christelijke schrijvers zijn beiden van oordeel dat zij zijn bijeengevoegd

door Ezra, die in de verschillende gedenkschriften van het koninkrijk stof vond voor zijn werk. Vanzelfve moest de noodzakelijkheid blijken om ze te verzamelen, toen de leiders der uit hun ballingschap teruggekeerde Israëlieten voor de moeilijkheid kwamen te staan, om de verschillende deelen van het land aan de geslachten, die er volgens de Mozaïsche Wet recht op hadden, toe te wijzen. Daarenboven moesten de dienstdoende Priesters en Levieten duidelijke wettelijke bewijzen van hunne erfelijke afstamming kunnen geven voor de toelating tot den tempeldienst, het ontvangen der tienden, enz. Deze twee groote publieke vraagstukken maakten het dringend noodig, dat er officieele geslachtslijsten werden opgemaakt. Dit werk schijnen Ezra en Nehemia met ernst ondernomen te hebben. Door hun toedoen werd daarenboven de herstelling van den Tempel en de eeredienst de groote taak van den nieuwen staat. Zij gevoelden van hoeveel belang het was in het volk een geest van vaderlandsliefde te wekken, en van vertrouwen in de gunst van God, niettegenstaande de straf, die Hij hun door de ballingschap had opgelegd. Niets kon hiervoor doeltreffender zijn dan eene doorlopende geschiedenis van het volk, beginnende bij David, en waarin duidelijk uitkwam, dat de gunst Gods afhankelijk is van de getrouwheid van vorsten en onderdanen aan het oorspronkelijke verbond, en dat de straf Gods het natuurlijk gevolg is van ontrouw. Het boek der Kronieken (want beide boeken vormen één geheel) doet een tooneel voor de oogen verrijzen, dat meer dan iets anders geschikt is om hoop en vaderlandsliefde te verlevendigen. Het geeft in geregelde volgorde de instelling van den tempeldienst en de regelingen voor de priesters en dienaren onder David; zijne verdere ontwikkeling onder Salomo; zijne herstelling onder Josafat, Hizkia en Josia, en de vernieuwing der goddelijke genade bij de laatste herstelling van volk en godsdienst na de Ballingschap. Alzoo zijn de Kronieken het begin der kerkelijke geschiedenis, welke onafgebroken wordt voortgezet tot aan het einde van het boek van Nehemia en waarvan de korte inhoud is als volgt:

- I. (Hoofdst. I—VIII). Geslachtslijsten en vestiging der onderscheidene stammmen.
- II. (Hoofdst. IX). De versterking van deze door de Babylonische Ballingschap, en gedeeltelijke herstelling na hunne terugkomst. (Verg. Neh. XI : 3—22).
- III. Inleiding tot de voornaamste geschiedenis, n.l.: het einde der regeering van Saul, met eene volledige geslachtslijst, zijnde een afschrift van die, welke onder de regeering van Hizkia is opgemaakt.
- IV. (1 Kron. XI—XXIX : 28). Geschiedenis van David.
- V. (2 Kron. I—IX). Regeering van Salomo,
- VI. (2 Kron. X—XXXVI : 21). Geschiedenis der koningen van Juda en Israël.

- VII. (2 Kron. XXXVI : 22—Ezra 1 : 4). Afkondiging van het bevel van Cyrus.
- VIII. (Ezra II ; 2). De eerste afdeeling Joden gaat naar Jeruzalem terug.
- IX. (Ezra III : 1—7). Herstelling van den offerdienst.
- X. (Ezra III : 8—13). Grondlegging van den tweeden tempel.
- XI. (Ezra IV : 1—24). Storing van den tempelbouw door de tusschenkomst der Samaritanen.
- XII. (Ezra V—VI : 12). Hervatting van den tempelbouw onder Darius Hystaspis.
- XIII. (Ezra VI : 13—22). Voltooïing van den tempel.
- XIV. (Ezra VII, VIII). De tweede afdeeling Joden gaat naar Jeruzalem.
- XV. (Ezra IX, X; Neh. VIII). Bestuur van Ezra.
- XVI. (Neh. I, II). Herbouwing van de muren onder Nehemia, en opstand van Sanballat (1—VII : 4).
- XVII. (Neh. IX—XII). Nehemia's eerste bediening.
- XVIII. (Neh. XIII). Nehemia's tweede bediening.

EIGENAARDIGHEDEN. De volgende gedeelten komen alleen in het boek der Kronieken voor, en leveren een bewijs voor het doel, waarmede het geschreven werd: 1 Kron. XV—XXVII; XXII—XXIX; 2 Kron. XIII—XV; XXIV. XXVI. XXIX—XXXI en XXXV.

WANNEER EN DOOR WIEN GESCHREVEN. Innerlijke getuigenissen pleiten voor de onderstelling, dat Ezra de schrijver der Kronieken is, daar de stijl en de Chaldeeusche uitdrukkingen eene sterke gelijkenis met het boek Ezra toonen.

De schrijver schijnt niet persoonlijk bekend te zijn geweest met de gebeurtenissen, die te Jeruzalem na het begin der Ballingschap voorvielen, daar hij geheel en al de bijzonderheden, die 2 Kon. sluiten, verzwijgt; maar de zinsbouw, welke met dien van het boek Ezra overeenkomt, pleit voor de meening, dat hij in Babylon woonachtig was, terwijl de geheele geschiedenis met Ezra's dood eindigt. De bronnen, waaruit de schrijver geput heeft, zijn geslachtslijsten en registers der onderscheidene stammen, de geschriften van eenige Zieners (b.v. Gad, Nathan, Iddo, Semaja) en ook de „boeken der Koningen van Israël en Juda”, en publieke registers (Neh. XII : 23).

(Wordt vervolgd).

DE VOEDSELKWESTIE IN EUROPA.

In Amerika wordt de vraag ernstig onder de oogen gezien, welk deel van den oogst, ondanks de oorlogsomstandigheden naar Europa zal kunnen worden verscheept. In verband daarmee heeft men een staat opgemaakt van de voorraden graan, die elk der oorlogvoerende mogendheden in normale tijden afneemt. Engeland, Frankrijk, Duitschland en Italië te zamen verbruiken in normale tijden 500.000.000 bus-

hel graan. Men mag aannemen, dat daarvan ongeveer de helft uit Amerika komt. Engeland verbruikt het meeste Amerikaansche graan, namelijk 220.000.000 bushel per jaar. Vermoedelijk zal deze hoeveelheid dit jaar tot minstens 100.000.000 bushel dalen. Frankrijk wordt dit jaar geschat op 50.000.000 bushel en België op 65.000.000; beide zullen wel in hoofdzaak aangewezen zijn op Amerika. Indien mogelijk zal Frankrijk ook Australisch graan afnemen zooals het ook voorgaande jaren gedaan heeft. De Fransche oogst is dit jaar niet voordelig; en bovendien zal er wel een groot deel van zijn verwoest.

De proviandeering van Duitschland lijkt het moeilijkst. Het koopt jaarlijks van al de graanproduceerende landen te zamen 40.000.000, en meer dan de helft ervan komt uit Amerika. Het hoogste invoercijfer is dat van het jaar 1906, toen het 92.000.000 bushel betrok. Hoe zal Duitschland thans aan zijn graan komen nu de Noordzee, zoowel als de Middellandsche Zee beheerscht worden door de vijandige vloten? Wel is er beweerd o.a. door den Duitschen keizer zelf, dat er in Duitschland voor een jaar graan voorradig is; en dit gerucht heeft zelfs in bij den handel in graan betrokken kringen de ronde gedaan. In tegenspraak daarmee is echter het — in Amerika algemeen als waar aangenomen feit — dat Duitschland in het voorjaar meer dan het gewone quantum graan in Amerika kocht en alle moeite deed het vóór den oorlog geleverd te krijgen. Intusschen schijnen deze voorraden de Deutsche havens niet bereikt te hebben. Het grootste deel werd door Engeland in beslag genomen.

Behalve van de Vereenigde Staten krijgt Duitschland zijn graan uit Argentinië en Rusland; van beide markten is het thans geheel afgesloten.

De Londensche „Economist” heeft in het begin een begrooting opgemaakt van de eerste kosten van den oorlog. Deze luidt als volgt:

	Aantal manschappen.	
	Leger.	Vloot.
Groot Britannië	560.000	150.000
Frankrijk	2.000.000	25.000
Rusland	2.000.000	42.000
België	200.000	
Servië	450.000	
Duitschland	2.300.000	100.000
Oostenrijk-Hongarije	1.200.000	16.500
	<hr/> 8.710.000	<hr/> 335.000

of te zamen 9.044.000 manschappen.

De Balkanoorlog kostte circa f 6 per dag en per man. Dit maakt voor een leger van 9 millioen man f 54 millioen per dag. Frankrijk, Duitschland, Rusland en Oostenrijk brengen echter geleidelijk de reserves in het veld, wat voor Frankrijk en Rusland tezamen vermoede-

delijk 5 miljoen man oplevert, gerekend à f 6, = f 30 miljoen per dag, terwijl de reserves van Duitschland en Oostenrijk tezamen waarschijnlijk 3 miljoen man bedragen en de kosten doen verhoogden met f 18 miljoen per dag. De oorlogskosten zullen dus, naar verondersteld mag worden, per dag bedragen f 54.000.000 in de eerste maand en in de volgende maanden f 54 + f 48 miljoen = f 102 miljoen per dag. In totaal zou dit worden voor de maand Augustus f 1.674.000.000 en voor de volgende 4 maanden f 12.444.0004.000 of te zamen in ronde cijfers ruim veertien milliard gulden. Dit betreft alleen de oorlogvoerende mogendheden. Men moet echter bedenken dat ook neutrale landen als Nederland, Zwitserland, Italië, Rumenië, Bulgarije, Turkije mobiliseerden, en Japan ook oorlog voert, zoodat in werkelijkheid de kosten veel enormer zijn. (Overgenomen).

KINDEREN.

Naar LUCINE FINCH in de „Outlook.”

Moeder,
Waarom kan ik de wind niet zien?

Moederlief,
Waarom niet?
'k Zie 't luchtgewelf,
De sterren zie 'k,
Ik zie het vuur
En d' oceaen

Tot waar die 't luchtweelf raak;
Waarom kan ik de wind niet zien?
Moederlief,
Waarom niet?

O kind,
Ik weet het niet —
Lief kind,
De wind is —
Lief,
Ik weet het niet —
Ga nu maar spelen.

Moeder,
Waarom zie 'k mijn gedachten niet?
Moederlief,
Waarom niet?
Ze vliege' als vogeltjes,
Ik voel ze gaan;
Ik ben de kooi,
Zij wilde vogels,
Opstijgend, hemelhoog!
Waarom zie 'k mijn gedachten niet?

Moederlief,
Waarom niet?

O kind,
Ik weet het niet —
Lief kind,
Onze gedachten zijn —
Lief,
Ik weet het niet —
Ga nu maar spelen.

Moeder,
Zeg, waarom kan ik God niet zien?
Moederlief,
Ik kan U zien
En vaderlief;
Ik zie de menschen —
O, overal,
Steeds heen en weer;
Zeg, waarom kan ik God niet zien?
Moederlief,
Waarom niet?

O kind,
Ik weet het niet —
Lief kind,
God — God is —
Lief,
Ik weet het niet —
Ga nu maar spelen.

DE S' TER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ENGELEN EN GEESTEN.

Overgedrukt uit „Sleutel voor Godgeleerdheid.”

Roem niet op uw bliksemdraden, die 't nieuws voortdragen;
Naar zulke trage middelen zullen nooit de Heil'gen vragen,
Daar uw vloeistof is te traag, en uw draden lengte ontberen
Voor hemelsche gemeenschap, zulke als de liefde doet inspireeren;
Als de mensch zich wil verbinden met 't hemelsch oord,
Dan brengen eng'len 't nieuws op der liefde vleug'len voort.

„ZIJN ZIJ NIET ALLE GEDIENSTIGE GEESTEN, DIE TOT DIENST UITGEZONDEN WORREN, OM DERGENEN WIL, DIE DE ZALIGHEID BEËRVEN ZULLEN?”—
Hebr. 1 : 14.

Engelen zijn van hetzelfde geslacht als menschen. Zij zijn inderdaad menschen die heengegaan zijn van den eersten staat naar een hooger sfeer van vooruitgang. Zij zijn gestorven, weder ten leven opgestaan en zijn dientengevolge in het bezit van een goddelijk, menschelijk lichaam van vleesch en beenderen, onsterfelijk en eeuwig. Zij eten, drinken, zingen en spreken zooals andere menschen. Sommigen hunner houden de sleutelen van het Apostelschap en Priesterschap, waardoor zij leeren, onderrichten, zegenen en vele machtige werken uitvoeren. Verheerlijkte mannen, zooals Enoch, Elia, Johannes de Apostel en drie Apostelen van het Westelijke Halfrond, zijn eveneens gelijk de engelen.

Engelen zijn bedienaren, beiden tot de menschen op aarde en tot de wereld der geesten. Zij begeven zich van de eene wereld naar de ander met meer gemak en in korter tijd, dan wij ons van de eene stad naar de ander begeven. Zij hebben zelfs niet één eigenschap, die de mensch niet heeft. Maar huene eigenschappen zijn meer gerijpt, of meer ontwikkeld dan de eigenschappen van menschen in deze sfeer van bestaan.

Wanneer de sleutelen van het Priesterschap, of met andere woorden, de sleutelen van de wetenschap der godgeleerdheid door de menschen op aarde genoten worden, dan heeft het aldus bevoorrechte volk het recht op de bediening van engelen, wier taak met de menschen op aarde is, de sleutelen van het Apostelschap te herstellen als die verloren zijn; mannen tot het Apostelschap te verordineeren als er geene Apostolische opvolging geweest is; de sleutelen eener nieuwe bedeeeling te overhandigen; de verborgenheden der geschiedenis, de feiten van

verleden en tegenwoordige tijden te openbaren, en de gebeurtenissen der toekomst te ontvouwen. Zij zijn somtijds bemachtigd om oordeelen op personen, steden of natiën uit te voeren. Zij kunnen in hunne heerlijkheid tegenwoordig zijn, of zij kunnen komen in den vorm of het uiterlijk van andere menschen. Zij kunnen ook tegenwoordig zijn zonder voor stervelingen zichtbaar te zijn.

Als zij komen zooals andere menschen dan eten en drinken zij misschien, wasschen hunne voeten en verblijven met hunne vrienden. Vandaar is er geschreven: „Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen engelen geherbergd.”

Hunne taak is ook om persoonlijke leden van de Kerk der Heiligen te vertroosten en te onderrichten, hen door oplegging der handen in den naam van Jezus te genezen, of hun te vertellen welke middelen zij moeten gebruiken om gezond te worden, hnn goede dingen te leeren, een lied te zingen, te waarschuwen voor naderend gevaar, of uit de gevangenis of van den dood te verlossen.

Deze zegeningen werden altijd door het volk of de Kerk der Heiligen genoten, wanneer zoodanige Kerk op onze planeet bestond. Zij zijn meer het bijzonder eigendom van de ééne bedeeeling dan van de andere.

Zij waren bezig in de Patriarchale bedeeeling, in de Mozaische en in de Evangelie bedeeeling. Zij bevrijdden Lot en verwoestten Sodom.

Zij waren bezig met Mozes en de Profeten. Zij voorzegden aan Zacharias de geboorte van Johannes. Zij voorspelden Maria hare ontvangenis en de geboorte van Jezus Christus. Zij maakten Jozef, haar echtgenoot, met haren toestand bekend. Zij verkondigden de geboorte van Jezus aan de schaapherders van Judea en zongen een lofleid van vrede op aarde en een welbehagen in de menschen, om Hem te verwelkomen. Zij sloegen al Zijne voetstappen gade, gedurende Zijne reizen op aarde. Inderdaad was een engel het instrument om de duistere gevangenis van de spelonk te open en het slapende lichaam van den Messias op te roepen, de eerste om uit te roepen: „Hij is hier niet, maar is opgestaan.” Twee engelen in witte kleeding waren de eersten om Zijne tweede komst aan te kondigen toen Hij opvoer in tegenwoordigheid Zijner discipelen. Aldus bevrijd zijnde van het persoonlijke toezicht op hunnen Meester op aarde, vestigden zij hunne aandacht op de Apostelen, openden den weg voor hunne bediening onder Jood en Heiden, hen uit gevangenis en van gevaar bevrijdende en openbarende de verborgenheden, welke God zag, dat geschikt waren om bekend te maken aan de Heiligen van die eeuw. En toen al de andere Apostelen ter ruste gegaan waren en de Apostel Johannes naar het eenzame eiland Potmos verbannen was om in de kolenmijnen te graven, waren zij nog steeds hunne opdrachr getrouw. Zij volgden hem daar en ontvouwden aldaar voor hem de gebeurtenissen van alle eeuwen en geslachten.

De duisternis der middeleeuwen, de bedorvenheid van den Anti-Christ, onder den naam van Christendom, de rivieren van bloed, en de oceanen van tranen welke gedurende achttien eeuwen van dwaling zouden vloeien, de machtige engel die wederom het Evangelie tot de aarde zou brengen, voor iedere natie, taal en volk, de oordeelen Gods in den ondergang van dwaling en verborgenheid, de teruggave of herstelling van de Kerk der Heiligen, hunne ten slotte behaalde zegepraal en heerschappij over de aarde, het nederdalen van Jezus Christus om over al de koninkrijken te regeeren, de opstanding der Heiligen en hunne regeering over de aarde, het einde des doods, droefheid, tranen en gewezen was alles, alles voorzeggd door den engel aan den laatste der Twaalven.

Wederom hebben engelen in deze eeuw het Evangelie hersteld. Wederom hebben zij de sleutelen van het Apostelschap overgedragen. Wederom hebben zij sommige van de gebeurtenissen van het verleden, het heden en de toekomst geopend.

Wederom hebben zij de voetstappen van Apostelen, Profeten en heilige martelaren gade geslagen van af de wieg tot aan het graf. Wederom hebben zij geholpen in de bediening en bijgestaan om de Heiligen des Allerhoogsten uit de gevangenis te verlossen en uit vervolgingen en dood. En wederom zijn zij gereed om wraak op groote en voorname steden en natiën der aarde uit te oefenen.

O, wat een onuitsprekelijke zegen is de bediening van engelen voor den sterfelijken mensch! Welk eene aangename gedachte, dat velen die ons bedienen en over ons waken, onze naaste bloedverwanten zijn, onze vaders die stierven en in vroeger eeuwen opstonden en die waken over hunne nakomelingen met al de vaderlijke zorg en belangstelling welke liefhebbende vaders en moeders op de aarde kenmerken.

Driemaal gelukkig zijn zij, die wettige aanspraak op hunne bescherming hebben, wier gedrag hun niet grieft en noodzaakt van hunne kostbare zorg te onttrekken.

Geesten zijn zij die dit leven verlaten hebben en nog niet uit de dooden opgewekt zijn.

Deze zijn de twee soorten, n.l. goede en booze.

Deze twee soorten omvatten tevens vele graden van goede en booze.

De goede geesten, in den hoogsten zin van het woord, zijn zij, die in dit leven het Heilige Priesterschap en de volheid van het Evangelie hadden ontvangen.

Deze klasse van geesten bedienen tot de erfgenamen der zaligheid, beide in deze wereld en in de wereld der geesten. Zij kunnen aan de menschen verschijnen als dit toegestaaft wordt, maar daar zij geen vleeschelijk lichaam hebben, kunnen zij hunne heerlijkheid niet verbergen. Vandaar dat een onbelichaamde geest, als het een heilig persoon

is, met een kring van blinkende heerlijkheid is omgeven, welke den glans van de zon overtreft.

Terwijl geesten, niet waardig om verheerlijkt te zijn, zonder dezen schitterenden kring zullen verschijnen en alhoewel zij zich vaak als engelen des lichts willen voordoen, zoo is er steeds meer of minder duisternis om hen heen.

Vele geesten van afgestorvenen, die niet gelukkig zijn, zwerven in eenzame ellendigheid om de aarde en in de lucht, en voornamelijk rond hunne vroegere woonplaatsen, die hun dierbaar geworden zijn door de herinnering aan vroegere voorvallen. De slechtste van deze zijn de soort waarvan in de Schriften gesproken wordt, als „booze geesten”, „onreine geesten”, geesten die personen in het vleesch kwellen en verschillende kwalen in het menschelijk lichaam voortbrengen. Zij willen somtijds menschelijke lichamen ingaan, en willen die waanzinnig maken, toevallen doen krijgen, in het water werpen of in het vuur enz. Zij willen hen plagen met droomen, nachtmerries, zenuwen, enz.

Zij wenschen hen ook te misvormen naar het lichaam en in trekken, door stuipen, krampen, verdraaiingen enz. en dwingen hen somtijds godslasteringen, vreeselijke vloeken en zelfs woorden uit andere talen te uiten. Als dit toegestaan wordt dan veroorzaken zij vaak den dood. Sommigen van deze geesten zijn overspelig en stellen voor den geest alle soorten van wellust, alle soorten van booze gedachten en aanvechtingen.

Als een persoon een ander die door een boozen geest bezeten wordt in het oog ziet, dan zal hij een schok, een zenuwachtig gevoel waarnemen, dat, als het ware, zijn haar overeind doet staan, in het kort, een schok overeenkomstig die welke een zenuwachtig mensch ondervindt bij het zien eener slang.

Sommige dezer vuile geesten veroorzaken, als zij een persoon bezitten, een onaangenamen reuk rond den persoon aldus bezeten, welke duidelijk is waar te nemen door de zintuigen van hen die hem omgeven, zelfs niettegenstaande de persoon aldus gekweld, elk oogenblik gewasschen en van andere kleederen voorzien wordt.

Er zijn inderdaad zeer vreeselijke gevallen van den geest van wellust, van ontuchtige en verfoeielijke woorden en daden, geïnspireerd, en gesproken door personen door zoodanige geesten bezeten, zelfs niettegenstaande de personen deugdzaam en zedig waren zoolang zij hun eigen wil hadden.

Sommige dezer geesten veroorzaken doofheid, anderen stomheid, enz.

Wij kunnen geen middel voor deze vermenigvuldigde boosheden voorstellen, waaraan de arme menschelijke natuur is onderworpen, uitgenomen een goed leven, terwijl wij in het bezit zijn onzer vermogens, gebeden, vastingen, van heilige mannen en van de bediening

van hen aan wie de macht gegeven is booze geesten te bestraffen en duivelen uit te werpen, in den naam van Jezus Christus.

Onder de verschillende soorten van geesten in de wereld, zijn er vele godsdienstige geesten welke niet uit God zijn, maar hen verleiden die niet in het bezit zijn van de sleutelen van het Apostelschap en Priesterschap, of, met andere woorden, van de wetenschap der godgeleerdheid om hen te leiden. Sommige dezer geesten zijn geopenbaard in de veld-vergaderingen van zekere secten en in bijna al de opgewondenheid en verwarring in godsdienstige vergaderingen valsche-lijk „herlevingen” genoemd. Al de vreemde verrukkingen, bezwijmingen, het schreeuwen, vreugdekreten, sprongen en een duizend andere bespottelijke, onwelveogelijke vertooningen, die niet stichten, noch onderrichten, zijn de vruchten van deze bedriegelijke geesten.

Wij moeten echter de voorwerpen of voorstanders van deze misleidingen eer met medelijden beschouwen dan uitlachen of verachten. Velen hunner zijn braaf, maar zij hebben geen Apostelen, noch andere beambten, noch gaven om het kwade te ontdekken of hen te weerhouden van te worden geleid door iederen misleidenden geest.

Er wordt geleerd, ware visioenen of inspiraties welke zouden stichten en onderrichten te verloochenen. Als Petrus, Paulus of een engel uit den hemel onder hen zou komen, dan zouden zij hen als bedriegers verklaren, met de bewering, dat Apostelen en engelen niet langer noodig zijn.

Daar is nog een ander soort van onheilige geesten in de wereld aan het werk, geesten die van deze alle verschillen, meer ontwikkeld en als het mogelijk is, gevaarlijker. Deze zijn de geesten van voorzegging, visioenen, voorspelling, gemeenzame geesten, „dierlijk magnetisme,” „mesmerisme” enz., welke vele en groote waarheden openbaren met de grootste dwalingen vermengd en daardoor veel kennis vertoonen, maar zij hebben niet de sleutelen van de wetenschap der godgeleerdheid, het heilig Priesterschap.

Deze geesten verloochenen in het algemeen de Godheid van Christus en de groote waarheden der verzoening en van de opstanding des lichaams. Tot deze behooren de kwakers van de Vereenigde Staten en hunne openbaringen. Van dezen oorsprong zijn de openbaringen van Emanuel Swedenborg, welke eveneens de opstanding verloochenen. Van dezen oorsprong zijn de openbaringen van Andrew Jackson Davis, van Pougkerkepsie, New-York, welke de opstanding en de verzoening verloochenen. Van dezen oorsprong zijn al de openbaringen welke de verordeningen van het Evangelie en de sleutelen en gaven van het heilige Apostelschap verloochenen.

Ten laatste, deze zijn het, die langs een anderen weg, dan door de deur inklimmen in de schaapskooi, en die profeteeren of werken in hun eigen naam en niet in den naam van Christus.

Niemand kan een wonder doen in den naam en door de autoriteit van Jezus Christus, tenzij hij een goed mensch is en door Hem be-machtigd.

EEN PROCLAMATIE VAN PRESIDENT WILSON.

President Wilson heeft een proclamatie uitgevaardigd, bevattende een oproep om Zondag 4 October te wijden tot een dag van gebed aan den Almachtigen God, dat Hij der menschen raadsbesluiten moge beheerschen, en vrede schenken aan de oorlogvoerende volkeren van Europa.

De Proclamatie, door den President zelf geteekend, de eerste en eenige in deze soort, die ooit door het Witte Huis is uitgevaardigd, luidt als volgt:

Een Proclamatie.

Aangezien de groote volkeren der wereld de wapenen tegen elkander hebben opgenomen, en de oorlog nu millioenen mannen in den strijd trekt, en het beleid der staatslieden niet bij machte ts geweest, hun dit afschuwelijke offer te besparen, —

en aangezien in deze, evenals in alle andere zaken, het ons voorrecht zoowel als onze plicht is, ons te wenden tot den Almachtigen God om raad en hulp, ons voor Hem te verootmoedigen, te belijden onze zwakheid en ons gemis aan alle dusdanige wijsheid als vereischt zou zijn in deze zaken, —

en aangezien het de uitgesproken wensch en het verlangen van het volk der Vereenigde Staten is, om de zaak van den Vrede te dienen, met gebed, raad en vriendschappelijke gezindheid, —

daarom wijs ik, Woodrow Wilson, President der Vereenigde Staten van Amerika, Zondag 4 October a.s., aan, als een dag van gebed en smeekingen, en verzoek allen Godvruchtigen om dien dag naar hun bedehuizen op te gaan, en zich daar te vereenigen in een gebed tot den Almachtigen God, dat Hij, — der menschen raadsbesluiten beheerschende, de dingen, die zij niet kunnen dwingen of veranderen, recht zettende, in medelijden nederziend op de volkeren, die nu in den jammer van den strijd zijn gewikkeld, in Zijn genade en goedheid een uitweg wijzend, waar menschen dien niet zien, — aan Zijn kinderen den zegenrijken vrede moge hergeven, onder menschen en volkeren de eendracht moge herstellen zonder welke nòch geluk, nòch ware vriendschap, nòch eenige gezonde vrucht van arbeid of gedachte bestaanbaar zijn; in hun gebeden ook te vragen om vergeving voor onze zonden, voor onze onbekendheid met Zijn heiligen wil, onze onbuigzaamheid en onze fouten; om geleid te mogen worden langs paden van gehoorzaamheid naar hoogten van inzicht, en tot gedachten en raadsbesluiten van reinheid en wijsheid.

Ten bewijze daarvan heb ik hieronder mijn handteekening gezet, en het zegel der Vereenigde Staten er aan laten hechten.

Gedaan in de stad Washington, dezen 8sten dag van September, in 's Heeren jaar 1914, en in het jaar 139 van de Onafhankelijkheid der Vereenigde Staten.

WOODROW WILSON.

BIJ EEN BEEKJE.

(Zie Leer v. Verb. 121 : 33a).

Hoelang zal troebel blijven
Het water in de vliet,
Dat onder blij gemurmel
Langs kiezelbedding schiet?

Men zoekt zich niet te laven
Bij stillen waterpoel
Als daar een beekje kabbelt,
Dat heensnelt naar zijn doel.

Mijn leven zij als 't water
Dat voortschiet naar de zee,
In rustloos-blij bewogen
Verdrijvend zondewee.

Stroom voort, mijn geest! blij volgen
Het pad dat Hooger Hand
U wees en nog blijft wijzen
Naar 't eeuwig Vaderland!

„Oakwood”, East Mill Creek, 10 Aug. 1914.

FRANK I. KOOYMAN.

SATAN.

Wij hebben dikwijls verwezen naar den daarsteller van het kwade onder de menschen. Dat is Satan, de vijand en tegenstander van den Heer, het hoofd van alle booze geesten, ook Duivel genoemd, Beëlzebub, of de Vorst der duisternis, Verderf, en Beliam. De figuurlijke benamingen Draak, en Serpent worden op den Satan toegepast, wanneer verwezen wordt naar den val. Het geopenbaarde woord leert ons, dat Satan eens een Engel des lichts was; hij was gekend als Lucifer, een Zoon van den Morgen, maar zijne onbeheerschte eerzucht zette hem aan om naar de eer en glorie van den Vader te trachten. Om dewelke zich te verzekeren, deed hij het onrechtvaardige voorstel om het menschelijk geslacht door dwang te redden; falende in dit doeleinde werd hij het hoofd van een openlijke opstand tegen den Vader en den Zoon, een derde der legerscharen des hemels in zijn goddeloos verbond betreffende. Deze rebelleerende geesten werden uit den hemel gebannen, en hebben sedert dien de impulsies van hun booze natuur gevolgd door de menschelijke zielen in hun eigen toestand van duisternis te trachten te brengen. Dezen zijn de duivel en zijne engelen. Het recht van den vrijen wil, gehandhaafd en in het gelijk gesteld in den vreeselijke krijg in den hemel, voorkomt de mogelijkheid om dwang te betrekken in dit duivelsche werk van ontarding; de machten echter van deze kwaadaardige geesten worden tot hunne uiterste grenzen toe gebruikt om te verleiden en te overreden tot het kwade. Satan verleidde Eva om de wet van God te

overtreden; hij ook was het die het geheim van den doodslag mededeelde aan den broedermoorder Kaïn.

Satan wendt een meesterschap aan over de geesten die door zijne handelingen bedorven zijn; hij is de voornaamste der engelen die nedergeworpen waren, en de bewerker van den ondergang van hen die in dit leven vallen; hij zoekt het menschedom in hun goede pogingen tegen te werken en te hinderen door hen tot zonde te verleiden; allicht door hen ziek te maken of waar mogelijk zelfs dood. Toch echter kan hij in alle deze kwaadaardige handelingen niet verder gaan, dan dat de overtredingen van het slachtoffer hem in staat stellen, of de wijsheid van God hem toestaat te gaan, en hij kan ten allen tijde terug worden gehouden door de hem overtreffende macht, inderdaad kunnen zelfs de handelingen, voortgebracht door het allerbooste van zijn opzet, verkeerd worden tot het volvoeren der Goddelijke doeleinden. De Schriften bewijzen ons dat de dagen van de macht des Satans alreeds geteld zijn; zijne verdoemenis is uitgesproken, en in des Heeren eigen tijd zal hij volkomen overwonnen worden. Gedurende de regeering van het duizendjarige rijk zal hij gebonden wezen, en na die duizend jaren van gezegenden vrede zal hij voor een kleinen tijd worden losgelaten; daarna zal zijne nederlaag volkomen worden gemaakt, en zijne macht over de kinderen van God geheel en al vernietigd.

Spreek over de afwezigën altijd zoo, dat ge u niet behoeft te schamen indien zij het hoorden.

De plicht is dikwijls bitter, daarna zoet, het genot is eerst zoet, daarna bitter.

INHOUD:

De gelijkenis van de inbraakvrije kluis . . . Blz. 305 Iets over 't Oude Testa- ment „ 306 De voedselkwestie in Europa „ 310		Kinderen. Blz. 312 Engelen en geesten. . . „ 313 Een proclamatie van president Wilson . . „ 318 Bij een beekje . . . „ 319 Satan „ 319
---	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkshesingel 7b
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.